

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
47000 Karlovac

Poslovni broj: P-340/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu, po sucu toga suda Vesni Gračan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Denisa Asoli iz Karlovca, Bašćinska cesta 41, OIB: 80807083999, zastupanog po punomoćniku Darju Gojaku, odvjetniku u Karlovcu, protiv tuženika Erste & Steiermärkische bank d.d., Jadranski trg 3 A, Rijeka, OIB: 230257039320, zastupane po pun. Damiru Metelku, odvjetniku iz OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, dana 2. srpnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno uz punomoćnika tužitelja Darka Gojaka, odvjetnika iz Karlovca, te u nenazočnosti uredno pozvanog pun. tuženika, po objavi 31. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena odredba čl. 10. Ugovora o kreditu, broj 2402006-1031262160/51400607-5103890313, od dana 20. ožujka 2008, solemniziran kod javnog bilježnika Blanke Žaja u Karlovcu, pod brojem OV-1895/2008, dana 20. ožujka 2008.g. koja glasi: „za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan prije korištenja kredita platiti 1,000% (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno=200,00 HRK, obračunate s datumom Ugovora.“

II. Tužena Erste&Steiermarkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 dužna je tužitelju Denis Asoli iz Karlovca, Bašćinska cesta 41, OIB: 80807083999, isplatiti iznos od 329,48 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 1. travnja 2008.g. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženoj Erste&Steiermarkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, naknaditi tužitelju Denisu Asoli iz Karlovca, Bašćinska cesta 41, OIB: 80807083999, prouzročene parnične troškove u iznosu od 317,89 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude, pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog

kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 20. ožujka 2008.g. sklopio s tuženikom Ugovor o kreditu broj 2402006- 1031262160/51403890313 - 5103437939 solemniziran kod javnog bilježnika Blanke Žaja u Karlovcu pod brojem OV-1895/2008 dana 20. Užujka 2008.g., kojim je podigao kredit u iznosu od 53.517,00 CHF, u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tužene, važećem na dan puštanja kredita u tečaj, te s promjenjivom kamatnom stopom određenom sukladno Odluci o kamatnim stopama tužene. Također navodi da je odredbom čl. 10. st. 1 prethodno navedenog ugovora ugovoreno da je „za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan prije korištenja kredita platiti 1,000% (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno = 200,00 HRK, obračunate s datumom Ugovora “ i nastavno dodaje da je temeljem takve odredbe tužitelju naplaćen dana 1. travnja 2008.g. iznos od 2.482,49 kn / 329,48 eur na ime „naknade za obradu kredita“. Nadalje iznosi da je predmetnu odredbu tužena unijela u ugovor bez da su stranke pojedinačno pregovarale o tim odredbama, što je protivno čl. 81. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003, dalje u tekstu: ZZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, s time da je sukladno čl. 87. st. 1 ZZZP-a posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost. Naime, obrazlaže da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom prema članku 81. st. 1. ZZZP-a, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Sukladno pak članku 81. st. 2. ZZZP-a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac te potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Slijedom toga tužitelj tvrdi da je ugovorna odredba čl. 10. st. 1, kojom je dakle ugovorena naplata naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u visini od 1,000 %, prije korištenja kredita, unaprijed bila pripremljena od strane tužene i da o njoj stranke nisu pojedinačno pregovarale niti je tužitelj imao utjecaja na njezin sadržaj, pa je kako tvrdi ista uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

1.1. Tužitelju je dakle na ime „naknade za obradu kredita“ naplaćen iznos od 2.482,49 kn/ 329,48 eur dana 18.10.2005.g. (t.j. 1,000% kako je naprijed navedeno), a da do danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, odnosno koje je stvarne troškove vezane uz „obradu“ predmetnog ugovora o kreditu tuženik mogao imati, a da bi ih trebao snositi tužitelj, tim više što je tužena kreditna institucija koja ima zaposlenike zaposlene u tu svrhu. Stoga svakako smatra da predmetna odredba čl. 10. st. 1 navedenog Ugovora o kreditu nije ni jasna a ni određena, obzirom da iz istih nije vidljivo niti razumljivo koje je to troškove odnosno naknade tužitelj bio dužan snositi, pa je prema tome nepoštena, a samim time i ništetna, te je tužena dužna vratiti tužiteljici plaćeni iznos, pa tužiteljica predlaže da sud po provedenom postupku donese presudu s utvrđenjem kao u točki I. i određenjem o isplati tužitelju plaćenog iznosa kao u točki II. izreke ove odluke. Pored toga tužitelj potražuje naknadu troškova postupka sa zakonskim zateznim kamatama

2. U odgovoru na tužbu tuženik prije svega ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda jer je, kako navodi, u čl. 14. Ugovora o kreditu br. 2402006-1031262160 / 51400607 - 5103890313 od 20. ožujka 2008. godine ugovorena nadležnost suda u mjestu sjedišta Banke. Time su dakle ugovorne strane potvrdile da je istovjetna nadležnost ustanovljena po odredbama zakona, pa da je za suđenje u ovoj stvari nedvojbeno mjesno nadležan Općinski sud u Rijeci. Stoga predlaže da ovaj sud donese rješenje kojim će staviti izvan snage ovosudni poziv na davanje odgovora na tužbu i oglasi se mjesno nenadležnim za suđenje u ovoj stvari, a potom da dostavi spis Općinskom sudu u Rijeci kao mjesno nadležnom sudu.

2.1. Podredno i opreza radi daje odgovor na tužbu u kojem u cijelosti spori osnovanost i visinu tužbenih zahtjeva tužitelja, kako ističe, s više osnova koje u nastavku iznosi.

2.2. Prvenstveno ističe kako je prema recentnoj sudskoj praksi Županijskih sudova u ovom slučaju potrebno utvrditi i dokazati status potrošača, obzirom se status potrošača ne presumira već se naprotiv u svakom konkretnom slučaju utvrđuje status potrošača i je li fizička osoba za privatne ne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je teret dokaza na tužitelju.

2.3. Vezano uz naknadu za obradu kredita u iznosu od 1,000% (od iznosa kredita) tuženik ne osporava posebno visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, ali osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom. U tom smislu obrazlaže da je ugovorna odredba bila jasna, razumljiva i lako uočljiva, a u uvjetima kada su dakle odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive nije dopušteno prema članku 84. Zakona o zaštiti potrošača ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni. Poziva se da je to na jednak način određeno Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ, čiji je tekst inkorporiran u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo kroz spomenuti Zakon o zaštiti potrošača. Odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano je da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, te isporučene usluge i robu na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Odredbom pak čl. 5. propisano je da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, takve odredbe moraju uvijek biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU, kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive, ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Pri tom ukazuje i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, tumači da Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje je li određena ugovorna odredba poštena, a to znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, te okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu.

2.4. Što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelj u cijelosti bio informirao o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita i štoviše da je o naplati naknade za obradu kredita tužitelj bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja ugovora o kreditu, kao i prilikom sklapanja ugovora o kreditu, jer je službenik/ca Banke koja je ugovarala kredit s tužiteljem, gđa Liana Bukvić Golubić, jasno iskomunicirala tužitelju da postoji obveza plaćanja id. naknade za obradu kredita. Osim što je ta odredba bila tužitelju lako uočljiva, nedvosmisleno razumljiva i prezentirana od strane službenika tuženika, iznos naknade od 1,00% od iznosa kredita je predstavljao naknadu za troškove koji su prouzročeni tuženiku obradom samog kredita. U tom smislu osporava navode tužitelja da tuženik ne bi imao nikakav trošak prilikom obrade kredita obzirom su ulaznom naknadom pokriveni troškovi poput:

- operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.),
- materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.),
- troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine),
- povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.).

2.5. Nastavno iznosi i kako svaki proces obrade kredita uključuje nekoliko organizacijskih jedinica te se proces obrade pojedinog kredita sastoji od različitih faza provedbe kredita; kao što su savjetovanje i pisana ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. Prikaz procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. godine sastavljen je od strane Direkcije za upravljanje proizvodima i podršku poslovanju unutar Sektora građanstva iz siječnja 2011. godine i primjerice pokazuje da je za proces samo jednog stambenog kredita potrebno 652 minute ili skoro 11 sati efektivnog ljudskog rada, a svaki sat ljudskog rada nosi određeni trošak. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade i bio je upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski suda u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačio je prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te je odbio u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem:

„8. Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata s visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi s čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "iskoristite još povoljnije uvjete Erste kredita-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Potonje iskaz svjedokinje Maje Turković da su klijenti dolazili s ponudom, između ostalog, po visini različite naknada za obradu kredita, ovisno je li klijent prebacuje svoj račun u banku. U opisanim

okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“

2.6. Po tuženiku, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, kao i da je o istom bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, te odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako uočljivo i lako razumljivo. Stoga je slijedom navedenog, bespredmetno utvrđivati nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe. U tom smislu, ukazuje i na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Navodi da se u tom predmetu razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti / ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, koje su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za obradu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi:

“Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?”

Odgovarajući na postavljeno pitanje prema tuženiku, Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena i „NE nalaže“, kako ističe da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također (NE) treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Po tumačenju tuženika id. sud svoju odluku temelji na razmišljanju da su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Napose ističe da je Sud EU također stajališta kako je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o

svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. S obzirom na navedeno, tuženik navode tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti smatra neosnovanim „s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom sklapanja ugovora o kreditu, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge pružaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita“, kako doslovno obrazlaže. Dakle, uzimajući u obzir sve relevantne činjenične elemente ovoga pojedinačnog postupka (letci i izvatci iz važećih odluka Banke, okolnosti pregovaranja s financijskim zastupnikom i sl.) jasno je kako je riječ o tome da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti odnosno izvesti iz cjelokupnog ugovora te kako tužitelju predmetne ugovorne odredbe nisu mogle ostati nejasne ili nerazumljive. Slijedom svega navedenoga naslovnom sudu opće nije dopušteno ocjenjivati nepoštenosti / ništetnost predmetne odredbe o naknadi za obradu kredita/prijevremenu otplatu kredita jer je predmetna ugovorna odredba u cijelosti jasna, lako uočljiva i lako razumljiva.

2.7. Osim toga, tuženik tvrdi da Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, te ukazuje kako je odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača propisano da je ugovorna odredba nepoštena ako uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pri čemu će se prilikom utvrđivanja tih okolnosti uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. No, po tuženiku, sve da je i ovom sudu dopušteno utvrđivati nepoštenost/ništetnost predmetne ugovorne odredbe, tuženik tvrdi da takva odredba zasigurno ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača. Poziva se da se o navedenom također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi:

“Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?”

Iznosi da je Zaključak Suda EU bio da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Daje i druga obrazloženja s tim u vezi, a napose kako Sud EU objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako

činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Također, iz svih okolnosti koji se tiču predmetne ulazne naknade proizlaze zaključci da je ulazna naknada bila utvrđena u točno određenom i tužitelju poznatom i lako uočljivom i razumljivom iznosu, da je službenik tuženika tužitelju prezentirao ulaznu naknadu i troškove koje obuhvaća, da je postojala i ponuda koja je predana tužitelju, a u kojoj se također upozorilo tužitelja na obvezu plaćanje naknade. Stoga, nakon što je upoznat sa svim tim okolnostima, a budući da je polazište za bilo koji obveznopravni odnos sadržano u volji ugovornih strana, ukoliko tužitelj nije pristajao na navedenu naknadu, isti nije ni bio u obvezi pristati na predmetni ugovor o kreditu.

2.8. Tuženik pri tom napominje da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je tek naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, te koje se odredbe ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa. Odnosno navodi da je tek Zakonom o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine ("Narodne novine", broj 143/2013) zakonodavac u čl. 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom "pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi", pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijeком bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Sve do stupanja na snagu navedenog zakonodavstva nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade za obradu kredita. Doslovno iznosi sadržaj spomenute odredbe članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) koja se sve usluga naknade u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti. Također se poziva da je zakonodavac tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita. No, dakle ta se zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), pa se kako tvrdi ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, ni da bi se ista trebala smatrati nepoštenom t.j. ništetnom.

2.9. Najzad, tuženik ističe prigovor zastare na potraživanje tužitelja i iznosi da je id. naknada naplaćena dana 20. lipnja 2005. godine., a ukoliko bi sud (iz bilo kojeg razloga) ipak smatrao da je predmetna odredba nepoštena, onda bi po tuženiku trebalo primijeniti petogodišnji zastrani rok od dana plaćanja. No, tuženik ističe da nijedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača, a ni neka druga pravomoćna presuda, ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita, pa po njemu nema t.j. ne postoji ni takva nekakva tužbe koja bi

prekinula tijekom zastarnog roka za tražbinu tužitelja u ovom predmetu. Slijedom svega navedenog, a uzimajući u obzir da naknada između ostalog predstavlja naknadu tuženiku za prouzročene troškove obrade kredita, to tuženik ističe da se ne može smatrati da bi navedena odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da bi zbog toga bila ništetna, a sve i da sud iz bilo kojeg razloga zauzme takav stav, što se osporava u cijelosti, kako navodi, eventualno potraživanje tužitelja bilo bi u zastari obzirom na značajan protek vremena od plaćanja naknade. Pri tom svakako drži da zastara postoji u odnosu na tijekom zakonskih zatezних kamata. Kako obrazlaže, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Poziva se da i Vrhovni sud potvrđuje navedeno mišljenje u odluci br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine i slijedom svega navedenog zaključuje da bi tužitelj eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate od podnošenja tužbe, jer je tek podnošenjem tužbe postavio zahtjev za povrat stečenog bez osnove, pri čemu tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

2.10. Slijedom navedenog, ukoliko bi sud iz bilo kojeg razloga smatrao da je tužbeni zahtjev tužitelja (koji je usmjeren na utvrđenje ili ustanovljenje ništetnosti bio osnovan, a čemu se tuženik protivi), smatra bi jedino pravno osnovano bilo dosuditi tužitelju isplatu glavnog potraživanja sa zateznim kamatama, i to tekućim od pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost odnosno podredno od podnošenja tužbe u ovom predmetu. Stoga najzad obzirom na sve navedeno tuženik predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovane te naložiti tužitelju da njemu - tuženiku naknadi troškove postupka.

3. U dokaznom postupku radi utvrđenja činjeničnog stanja sud je izvršio uvid u dostavljeni Ugovor o kreditu broj 2402006- 1031262160 / 51400607 - 5103890313 od 20.03. 2008. na listu 5-11 spisa, s potvrdom javnog bilježnika Blanke Žaja na listu 12 spisa, u očitovanje banke na listu 13 spisa, u dokaz o uplati sudske pristojbe, u podnesak tužitelja od 24.07.2025. na listu 15 spisa i uvid u Troškovnik tužitelja.

Pored toga pročitao je odgovor na tužbu tuženika s prilogima u privitku, i to Obračunom naknade za bankarske usluge, Prikazom procesa obrade za razdoblje od 2004. do 2011. godine odlukama iz sudske prakse u privitku, podnesak tužitelja od 17.02. 2026., podnesak tuženika od 01.04.2026. i 01.07.2026., te iskaz tužitelja dan na glavnoj raspravi održanoj dana 02.07. 2026.godine.

4. Među strankama nije sporno da su dana 20. ožujka 2008. godine sklopile Ugovor o kreditu broj 2402006- 1031262160 / 51400607 - 5103890313, kojim je tužitelj podigao kredit u iznosu od 53.517,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tužene na dan puštanja kredita u tečaj, ali je među strankama

sporna pravna valjanost odnosno ništetnost odredbe članka 10. st. 1 id. Ugovora o kreditu koji je dakle sklopljen dana 20. ožujka 2008. godine između tužitelja i tužene Erste & Steiermarkische banke d.d., a koja odredba se odnosi na predmetnu naknadu za izvršenu uslugu kreditiranja koju plaća korisnik kredita u visini od 01,000% od iznosa kredita, prije korištenja kredita kako se navodi u id. članku Ugovora o kreditu. Pri tom tužitelj smatra da je predmetna odredba ništetna jer stranke nisu o njoj pojedinačno pregovarale te nije jasno niti vidljivo na koje troškove se odnosi id. naknada koju je tužitelj bio dužan platiti. Sve te navode tužena banka osporava kao neosnovane i smatra da ne postoji ništetnost id. odredbe kao ni obveza isplate koju tužitelj potražuje ovom tužbom. Uz to je sporna mjesna nadležnost i postoji li zastara za predmetno potraživanje iz tužbe.

5. Stoga je za istaći da je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu bio na snazi i u primjeni Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003., 46/2007., 79/2007. – u nastavku teksta: ZZP), koji je u članku 81. stavkom 1. ZZP-a propisao: "(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.", a stavkom 2. toga članka bilo je propisano: "(2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.", dok je stavkom 4. toga članka bilo propisano: "(4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati." Člankom 87. stavkom 1. ZZP-a bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a stavkom 2 određeno da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora, ako on može opstati bez ništave odredbe.

6. U odgovoru na tužbu tužena banka u pravilu iznosi da je tužitelj prethodno zaključenju id. ugovora o kreditu bio u cijelosti informiran o svojoj obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, odnosno da je o istoj naplati naknade bio upoznat tijekom pregovora i prilikom sklapanja ugovora, na način da mu je službenik Banke koji je s njim ugovarao ovaj kredit, jasno iskomunicirao t.j. jasno ga izvijestio da postoji obveza plaćanja takve naknade za obradu kredita.

7. Samu tu okolnost tužitelj ne spori već štoviše priznaje da mu je obveza plaćanja id. naknade za obradu kreditu bila poznata od ranije, no sama takva okolnost je li prije zaključenja ugovora znao ili nije znao o obvezi plaćanja naknade ne utječe na zakonitost ugovaranja iste, obzirom je za rješavanje odnosa među strankama od bitnog značaja utvrditi je li tužitelj mogao i na koji je način mogao utjecati na visinu naknade koju mu je tužena banka odredila. Pri tom tužena banka ni ne tvrdi da je tužitelj mogao utjecati na samo naknadu i individualno pregovarati o visini iste naknade. Sukladno se o tome očitavao i tužitelj u svom iskazu danom na ročištu održanom dana 14. listopada 2025. godine.

8. Naime, tužitelj je potvrdio kako se sjeća da su mu kod podizanja kredita rekli da će morati platiti naknadu i da će mu istu oduzeti od kredita. No, ističe kako nije znao za što se plaća takva naknada niti mu je to posebno rečeno. Nasuprot tome, imao je potrebu podignuti kredit jer mu je sin krenuo na fakultet pa je ističe „morao pristati na takve uvjete“. Također napose ističe da prilikom sklapanja kredita

nije mogao pregovarati o odredbama ugovora, već su „pred njega samo stavili papire, sjeća se da je bio nekakav snop papira ... te su rekli da mora to potpisati, ako želi dobiti kredit“. To je sve što je mogao reći o sklapanju i podizanju navedenog kredita.

9. U odnosu na takvo iskazivanje napose tužitelja, a sukladno opće poznatom da se o odredbama akata kreditora, ovdje tužene banke, koje reguliraju materiju kreditiranja kakva je sadržana u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a niti se evidentno moglo pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi. Osim toga, razvidno je da je tužitelj zaključio s tuženikom predmetni Ugovor o kreditu kao fizička osoba, što mu u odnosu na banku kojoj je davanje kredita jedan od proizvoda bankarske djelatnosti kojom se tuženik bavi, daje status prosječnog potrošača. Također iz iskaza tužitelja, ali i svjedoka te ostalih provedenih dokaza u spisu, proizlazi da tužitelj nije s tuženikom pojedinačno pregovarao o predmetnoj odredbi Ugovora o kreditu, već je isključivo prihvatio ponudu koja mu je dana od strane tuženika u formi ugovora, koji je dakle unaprijed bio sastavljen po tuženiku. Evidentno je da se radilo o tipskom ugovoru koji se i ne razlikuje od drugih ugovora kakvi su zaključivani s drugim korisnicima kredita, s time da je takav tipski ugovor evidentno sastavljen naime od strane pravne službe tuženika i kao takav nije bio podložan promjenama ili pregovorima s klijentom. Tužitelj je pak takav ugovor prihvatio i poštivao navedenu ugovornu odredbu, koja je dakle bila unaprijed sročena i određena od strane banke. Kod tog se napominje da čak ni okolnost je li tužitelj znao pročitao spornu odredbu ugovora nije posebno od utjecaja na prosuđivanje nepoštenosti same odredbe, već je sukladno naprijed navedenim propisima bitno za utvrditi je li o istoj odredbi tužitelj mogao pregovarati i je li ista uzrokovala neravnotežu u pravnim odnosima stranaka, a u tom smislu odgovor može biti samo odričan odnosno negativan.

10. Člankom 3. stavkom 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (Službeni list EU L 95/29 21.4.1993. – dalje: Direktiva 93/13) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

11. Nesporno je da je tužena Banka kreditna institucija čiji je osnovni posao davanje kredita, te ima zaposlene djelatnike i čitavu postavljenu infrastrukturu za obavljanje takvih poslova. No, sve troškove sklapanja i ovjere ugovora o kreditu (kao što je solemnizacija) evidentno je snosio sam tužitelj, te zapravo iz predmetne ugovorne odredbe i nije jasno koji su to posebni troškovi koji su nastali zbog sklapanja tužiteljevog ugovora. Također tužitelj osnovano ističe da je nejasno na što se naknada odnosi, obzirom u samom ugovoru o kreditu nije navedeno na što se odnosi naknada za izvršenu uslugu kreditiranja koju plaća Korisnik kredita u visini od 2,500% od iznosa odobrenog kredita, "prilikom isplate plasmana" odnosno kredita.

12. Nadalje, u članku 1021. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. i 114/22., nadalje ZOO, propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tom

odredbom je definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate, iz čega proizlazi da tuženik nije imao zakonsko uporište naplatiti od tužitelja nikakvu naknadu za obradu kredita t.j. izvršenu uslugu kreditiranja. To ujedno znači da je tuženik u predmetni ugovor o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, zbog čega je onda navedena odredba ništetna i imajući u vidu primjenu ZOO-a.

13. Uz to valja reći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, te koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni.

14. Dakle, tuženik u smislu odredbe stavka 4. članka 87. ZZP-a nije dokazao da se pojedinačno pregovaralo o spornoj odredbi sadržanoj u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, te je neosporno da tužitelj nije ni mogao imati utjecaja na sadržaj sporne odredbe, pa je za zaključiti da se radi o odredbi koja je nepoštena u smislu citiranog članka 81. ZZP, a to za posljedicu ima ništetnost id. odredbe sukladno citiranom članku 87. stavku 1. id. ZZP-a. Slijedom svega navedenoga prihvaćen je kao opravdan zahtjev tužitelja o ništetnosti sporne odredbe i donesena je odluka kao u točki izreke ove presude.

15. Pri tom se napominje da nije prihvaćen kao osnovan istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda, kojeg je tuženik iznio u odgovoru na tužbu, a to imajući u vidu i zakonske odredbe te stavove izražene u brojnim odlukama iz sudske prakse, počev od rješenja Županijskog suda u Varaždinu br. GŽ-1108/19-2 od 27.kolovoza 2019. kojim je ukinuto već ranije doneseno rješenje o mjesnoj nenadležnosti, ali i obzirom na stavove iznesene u brojnim drugim odlukama viših sudova u kojima je potvrđen takav stav odnosno u kojima su ukinute odluke nižih sudova kojima je prihvaćen navedeni prigovor. Naime, odredbom čl. 82. ZZP/03 propisano je da ugovorne odredbe koje bi se, uz ispunjenje pretpostavki iz članka 81. ovoga Zakona mogle smatrati nepoštenima, jesu između ostalih, odredba kojom se isključuje, ograničava ili otežava pravo potrošača da prava iz ugovora ostvari pred sudom ili drugim nadležnim tijelom, a poglavito odredba kojom se potrošača obvezuje na rješavanje spora pred arbitražom koja nije predviđena mjerodavnim pravom, odredba koja onemogućava izvođenje dokaza a koji idu u prilog potrošaču ili odredba kojom se teret dokaza prebacuje na potrošača kada bi, prema mjerodavnom pravu, teret dokaza ležao na trgovcu, dok odredba čl. 87. ZZP/03 propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Također je presudom Oceano Grupo Editorial SA i Salvat Editores SA v Rocio Murciano Quintero i drugi (spojeni predmeti C-240/98 do C-244/98), utvrđena obveza nacionalnih sudova da ex offo ispituju nepoštenost spornih odredbi bez obzira radi li se o materijalnim ili postupovnim odredbama. Tom odlukom sud je zaključio da se prorogacijska klauzula u potrošačkom ugovoru kojom je ugovorena isključiva nadležnost suda u mjestu glavnog poslovnog mjesta prodavatelja ili pružatelja usluge, treba smatrati nepoštenom u smislu čl. 3. Direktive ako su ispunjene temeljne pretpostavke: da nije bilo posebnog pregovaranja te da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a što se utvrđuje u ovom postupku u daljnjem dijelu obrazloženja. Nadalje, prethodno

spomenutom odlukom Sud Europske unije presudio je da zaštita potrošača propisana Direktivom uključuje mogućnost da nacionalni sud prilikom odlučivanja jesu li nacionalni sudovi nadležni za raspravljanje određenog tužbenog zahtjeva ocijeni odredbu ugovora koju razmatra nepoštenom, a presudio je i da obveza tumačenja nacionalnih odredbi u skladu s Direktivom zahtijeva da nacionalni sud prednost dade tumačenju koju omogućuje da se sud, čija je nadležnost prolongirana nepoštenom ugovornom odredbom, po službenoj dužnosti oglasi nenadležnim, a što se dakle utvrđuje i u ovom postupku.

16. Najzad, nije prihvaćen kao osnovan ni istaknuti prigovor zastare od strane tuženika, jer prema stavu Vrhovnog suda RH na koji upućuje i tužitelj, i to pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela VSRH od 30.01.2020.g., zastara nastupa istekom 5 godina od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili nekog njegovog dijela iz kojeg proizlazi isplata. Kako je pak ovom tužbom tužitelj tražio i utvrđenje ništetnosti odredbe zbog koje traži isplatu, utvrđuje se da će zastara početi teći tek po pravomoćnosti dijela presude kojim se utvrđuje ništetnost id. odredbe. Takav stav je osim od strane VSRH-a zauzet u brojnim drugim odlukama iz sudske prakse koje su donesene nakon takvog mišljenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske, primjerice u odluci Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-2406/18), pa id. prigovor nije prihvaćen kao osnovan.

17. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23), te je trošak tužitelja odmjeran temeljem Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22., 126/22., 138/23 i 107/25 (pročišćeni tekst) – u nastavku teksta: Tarifa) u visini od po 25 bodova koliko je tužitelj potraživao (prema vrijednosti predmeta spora 329,48 eur). Tužitelju je kao opravdan dosuđen zatraženi trošak u iznosu od po 50,00 eur za sastav tužbe i za sastav podneska od 17.02. 2026., te za zastupanje na ročištu od 02.04.2026. i 02.07.2026. Uz to mu je za zastupanje na ročištu objave odluke priznata 50%-na naknada u iznosu od 25,00 eur, pa mu je ukupno za naprijed navedene radnje priznat trošak postupka u iznosu od 225,00 eur odnosno trošak u iznosu od 281,25 eur uključujući pdv. Tom trošku je pridodan zatraženi trošak sudske pristojbe za tužbu i presudu (6,64 eur plus 30,00 eru), pa je je tužitelju sveukupno dosuđen trošak postupka u iznosu od 317,89 eur s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom kao u točki II. izreke ove odluke, koju kamatu je pobliže precizirao u Troškovniku priloženom na listu 94 spisa.

U Karlovcu 31. srpnja 2026.

Sudac:
Vesna Gračan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi Županijskom sudu, pismeno u tri primjerka putem ovoga suda.

Dna:

1. Tužitelju po pun. Darku Gojaku, odvjetniku iz Karlovca.
2. Tuženiku po pun. Damiru Metelku, odvjetniku iz OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088b-75beb**

Kontrolni broj: **015c6-21418-d0a18**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Vesna Gračan, O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.